

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-הנשרפין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא	רבא:											◊
כפתו ומת ברעב - פטור.	ואמר רבא:											◊
כפתו בחמה ומת, בצינה ומת - חייב. סוף חמה לבא, סוף צינה לבא - פטור.	ואמר רבא:											◊
כפתו לפני ארי - פטור, לפני יתושין - חייב.	רב אשי:											◊
אפילו לפני יתושין נמי פטור, הני אזלי, והני אתו.	איתמר: חד: [רבא/רבי זירא]											◊
כפה עליו גיגית ופרע עליו מעזיבה, רבא ורבי זירא, חד אמר: חייב	חד: [רבא/רבי זירא]											◊
פטור.												◊
תסתיים דרבא הוא דאמר פטור												◊
כפתו ומת ברעב - פטור.	דאמר רבא:											◊
אדרבה, תסתיים דרבי זירא הוא דאמר פטור.												◊
האי מאן דעייליה לחבריה בביתא דשישא, ואדליק ליה שרגא ומת - חייב.	דאמר רבי זירא:											◊
טעמא - דאדליק ליה שרגא, הא לא אדליק ליה שרגא - לא												◊
התם בלא שרגא - לא מתחיל הבלא בשעתיה, הכא - בלא שרגא נמי מתחיל הבלא בשעתיה.	אמר:											◊
(סימן סול"ם תרי"ס סמנין בכות"ל).												◊
דחפו לבור, וסולם בבור, ובא אחר וסילקו, ואפילו הוא קדם וסילקו - פטור, דבעידנא דשדייה יכול לעלות הוא.	רבא:											◊
זרק חץ, ותריס בידו, ובא אחר ונטלו, ואפילו הוא קדם ונטלו - פטור, דבעידנא דשדייה ביה - מיפסק פיסקיה גרייה.	ואמר רבא:											◊
זרק בו חץ וסמנין בידו, ובא אחר ופזרן, ואפילו הוא קדם ופזרן - פטור, דבעידנא דשדא ביה יכול להתרפאות הוה.	ואמר רבא:											◊
הלכך, אפילו סמנין בשוק.	רב אשי:											◊
נודמנו לו סמנין מהו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											◊
הרי יצא מבית דין זכאי.	אמר ליה: [רב אשי]											◊
זרק צרור בכותל וחזרה לאחוריה והרגה - חייב.	ואמר רבא:											◊
כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו, במזיד - נהרגין, בשוגג - גולין.	ותנא תונא:											◊
בשוגג גולין פשיטא												◊
במזיד נהרגין איצטריך ליה. מהו דתימא: התראת ספק היא מי יימר דהדרה? - קא משמע לן.												◊
כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו, תוך ארבע אמות - פטור, חוץ לארבע אמות - חייב.	תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו:											◊
היכי דמי? אי דקא ניחא ליה - אפילו פורתא נמי. אי דלא ניחא ליה - אפילו טובא נמי לא	רבינא לרב אשי:											◊
סתם משחקין בכדור, כמה דאזלי מיניה מינה ניחא ליה.	אמר ליה: [רב אשי]											◊
למימרא דכהאי גוונא כחו הוא?												◊
המקדש, ונפל קידוש על ידו או על הצד, ואחר כך נפל לשוקת - פסול	ורמינהו:											◊
הכא במאי עסקינן - בשותת.												◊

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחט שהיה נתונה על החרס, והזה עליה, ספק על המחט הזה, ספק על החרס הזה ומיצה עליה - הזאתו פסול.	תא שמע:											עז:
מצא איתמר.	רב חנינא בר יהודה משמיה דרב:											עז:
האי מאן דכפתיה לחבריה ואשקיל עליה בידקא דמיא - גירי דידיה הוא, ומיחייב.	רב פפא:											עז:
הני מילי - בכח ראשון, אבל בכח שני - גרמא בעלמא הוא.												עז:
זרק צרור למעלה, והלכה לצדדין והרגה - חייב.	ואמר רב פפא:											עז:
מאי טעמא - משום דכחו הוא, אי כחו - תיזיל לעיל - ואי לאו כחו הוא - תיזיל לתחת	מר בר רב אשי לרב פפא:											עז:
אלא: כח כחוש הוא.												עז:
הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות ומת, בין בבת אחת בין בזה אחר זה - פטורין.	תנו רבנן: [רבנן]											עז:
בזה אחר זה - האחרון חייב, מפני שקירב את מיתתו.	רבי יהודה בן בתירא:											עז:
ושניהם מקרא אחד דרשו, (ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש אדם.	רבי יוחנן:											עז:
כל נפש - עד דאיכא כל נפש.	רבנן סברי:											עז:
כל נפש - כל דהוא נפש.	רבי יהודה בן בתירא סבר:											עז:
הכל מודים בהורג את הטריפה שהוא פטור. בגוסס בידי שמים - שהוא חייב. לא נחלקו אלא בגוסס בידי אדם:	רבא:											עז:
מר מדמי ליה לטריפה	[רבנן]											עז:
ומר מדמי ליה לגוסס בידי שמים.	[רבי יהודה בן בתירא]											עז:
מאן דמדמי ליה לטריפה - מאי טעמא לא מדמי ליה לגוסס בידי שמים?												עז:
גוסס בידי שמים - לא איתעביד ביה מעשה, האי איתעביד ביה מעשה.												עז:
ומאן דמדמי ליה לגוסס בידי שמים מאי טעמא לא מדמי ליה לטריפה?												עז:
טריפה - מחתכי סימנים, הא - לא מחתכי סימנים.												עז:
(ויקרא כ"ד) ואיש כי יכה כל נפש אדם, - להביא המכה את חברו ואין בו כדי להמית, ובא אחר והמיתו שהוא חייב.	תני תנא קמיה דרב ששת:											עז:
אין בו כדי להמית פשיטא												עז:
אלא: יש בו כדי להמית, ובא אחר והמיתו - שהוא חייב, וסתמא כרבי יהודה בן בתירא.												עז:
ההורג את - הטריפה - פטור. וטריפה שהרג, בפני בית דין - חייב, שלא בפני בית דין - פטור. בפני בית דין חייב - דכתיב (דברים י"ג) ובערת הרע מקרבך. שלא בפני בית דין פטור - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה, וכל עדות שאי אתה יכול להזימה לא שמה עדות.	רבא:											עז:
הרובע את הטריפה - חייב. טריפה שרבע, בפני בית דין - חייב, שלא בפני בית דין - פטור. בפני בית דין חייב - דכתיב (דברים י"ג) ובערת הרע מקרבך. שלא בפני בית דין פטור - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה.	ואמר רבא:											עז:
הא תו למה לי? היינו הך												עז:
הרובע את הטריפה איצטריכא ליה, מהו דתימא: ליהוי כמאן דמשמש מת, וליפטר, קא משמע לן דמשום הנאה הוא, והא אית ליה הנאה.												עז:
עדים שהעידו בטריפה והוזמו - אין נהרגין, עדי טריפה שהוזמו - נהרגין.	ואמר רבא:											עז:
אפילו עדי טריפה שהוזמו אין נהרגין, לפי שאינן בזוממי זוממין.	רב אשי:											עז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שור טריפה שהרג - חייב, ושור של אדם טריפה שהרג - פטור. מאי טעמא? אמר קרא (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כל היכא דקרינא ביה וגם בעליו יומת - קרינן ביה השור יסקל, וכל היכא דלא קרינן ביה וגם בעליו יומת - לא קרינן ביה השור יסקל.	ואמר רבא:											ע"ה
אפילו שור טריפה נמי שהרג - פטור. מאי טעמא - כיון דאילו בעלים הוו פטירי - שור נמי פטור.	רב אשי:											ע"ה
שיסה בו את הכלב וכו'.												ע"ה
כשתמצא לומר, לדברי רבי יהודה - ארס נחש בין שיניו הוא עומד, לפיכך: מכיש - בסיף, ונחש - פטור. לדברי חכמים - ארס נחש מעצמו הוא מקיא, לפיכך: נחש - בסקילה, והמכיש - פטור.	רב אחא בר יעקב:											ע"ה
המכה את חבירו, בין באבן בין באגרופ, ואמדהו למיתה והיקל ממה שהיה, ולאחר מכאן הכביד ומת - חייב.	[רבנן]											ע"ה
פטור, שרגלים לדבר.	רבי נחמיה:											ע"ה
(שמות כ"א) אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה וכי תעלה על דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג? אלא: זה שאמדהו למיתה והקל ממה שהיה, ולאחר כך הכביד ומת, שהוא פטור.	תנו רבנן: את זו דרש רבי נחמיה:											ע"ה
ורבנן האי ונקה המכה מאי דרשי ביה?												ע"ה
מלמד שחובשין אותו.	[רבנן]											ע"ה
ורבי נחמיה חבישה מנא ליה?												ע"ה
יליף ממקושש.	[רבי נחמיה]											ע"ה
ורבנן נמי, לילפי ממקושש												ע"ה
מקושש בר קטלא הוא, ומשה לא הוה ידע קטליה במאי. לאפוקי האי, דלא ידעינן אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא.	[רבנן]											ע"ה
ורבי נחמיה?												ע"ה
יליף ממגדף, דלא הוה ידע אי בר קטלא הוא, וחבשוהו.	[רבי נחמיה]											ע"ה
ורבנן												ע"ה
מגדף הוראת שעה היתה.	[רבנן]											ע"ה
ידוע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שנאמר (שמות ל"א) מחלליה מות יומת, אלא לא היה יודע באיזו מיתה נהרג שנאמר (במדבר ט"ו) כי לא פרש וגו'. אבל מגדף לא נאמר בו אלא לפרש להם על פי ה' שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו.	כדתניא:											ע"ה
בשלמא לרבי נחמיה - היינו דכתיבי תרי אומדני, חד אמדהו למיתה וחיה, וחד אמדהו למיתה והקל ממה שהיה. אלא לרבנן, תרי אומדני למה לי?												ע"ה
חד אמדהו למיתה וחיה, וחד אמדהו לחיים ומת.	[רבנן]											ע"ה
ורבי נחמיה												ע"ה
אמדהו לחיים ומת לא צריך קרא - שהרי יצא מבית דין זכאי.	[רבי נחמיה]											ע"ה
המכה את חבירו ואמדהו למיתה וחיה - פטרינן אותו, אמדהו למיתה והקל ממה שהיה - אומדינן אותו אומד שני לממון, ואם לאחר כן הכביד ומת - הלך אחר אומד האמצעי, דברי רבי נחמיה.	תנו רבנן: [רבי נחמיה]											ע"ה
אין אומד אחר אומד.	חכמים:											ע"ה
אמדהו למיתה אומדינן אותו לחיים, לחיים - אין אומדינן אותו למיתה. - אמדהו למיתה והקל ממה שהיה - אומדינן אותו אומד שני לממון, ואם לאחר כן הכביד ומת - משלם נזק וצער ליורשים. מאימתי משלם - משעה שהכהו.	תניא אידך:											ע"ה
וסתמא כרבי נחמיה.												ע"ה
נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לנכרי והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא - פטור.												ע"ה

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story	■ מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נתכוין להכותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו על מתניו, והלכה לה על לבו, והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת - פטור.												עט
נתכוון להכותו על לבו והיה בה כדי להמית על לבו, והלכה לה על מתניו ולא היה בה כדי להמית על מתניו, ומת - פטור.												עט
נתכוון להכות את הגדול ולא היה בה כדי להמית הגדול, והלכה לה על הקטן והיה בה כדי להמית את הקטן ומת - פטור.												עט
נתכוון להכות את הקטן, והיה בה כדי להמית את הקטן, והלכה לה על הגדול ולא היה בה כדי להמית את הגדול, ומת - פטור.												עט
אבל נתכוון להכות על מתניו והיה בה כדי להמית על מתניו, והלכה לה על לבו ומת - חייב.												עט
נתכוון להכות את הגדול והיה בה כדי להמית את הגדול, והלכה לה על הקטן ומת - חייב.												עט
אפילו נתכוון להרוג את זה והרג את זה - פטור.	רבי שמעון:										♣	עט
רבי שמעון אהייא?											^	עט
אילמא אסיפא											!	עט
רבי שמעון פוטר מיבעי ליה											♣	עט
אלא ארישא											!	עט
נתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, לנכרי והרג את ישראל, לנפלים והרג את בן קיימא - פטור.	[רישא] [רבנן]										!	עט
הא נתכוון להרוג את זה והרג את זה - חייב.	[רבנן]										!	עט
אפילו נתכוין להרוג את זה והרג את זה פטור.	רבי שמעון:										!	עט
פשיטא, קאי ראובן ושמעון, ואמר: אנא לראובן קא מיכוונא, לשמעון לא קא מיכוונא - היינו פלוגתייהו. אמר אחד מינייהו, מאי? אי נמי, כסבור ראובן ונמצא שמעון מאי?											^	עט
עד שיאמר לפלוני אני מתכוון.	תא שמע: דתניא, רבי שמעון:										!	עט
מאי טעמא דרבי שמעון?											^	עט
אמר קרא: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו - עד שיתכוון לו.	[רבי שמעון]										!	עט
ורבנן?											♣	עט
פרט לזורק אבן לגו.	אמרי דבי רבי ינאי:										!	עט
היכי דמי?											^	עט
אילמא דאיכא תשעה נכרים ואחד ישראל ביניהן											!	עט
תיפוק ליה דרובא נכרים נינהו.											♣	עט
אי נמי פלגא ופלגא											!	עט
ספק נפשות להקל											♣	עט
לא צריכא, דאיכא תשעה ישראל ונכרי אחד ביניהן, דהוה ליה נכרי קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי.											!	עט
בשלמא לרבנן, דאמרי: נתכוון להרוג את זה והרג את זה - חייב, דכתיב (שמות כ"א) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה											♣	עט
במצות שבמיתה הכתוב מדבר, דכתיב (שמות כ"א) אם אסון יהיה ונתתה נפש תחת נפש.	ואמר רבי אלעזר:										♣	עט
אלא לרבי שמעון, האי ונתתה נפש תחת נפש מאי עביד ליה?											♣	עט

❑ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממון, וכדרכי.	[רבי שמעון]									!		
ונתתה נפש תחת נפש - ממון.	דתניא, רבי:									!		◊
אתה אומר ממון, או אינו אלא נפש ממש?										ז		
באמרה נתינה למטה, ובאמרה נתינה למעלה, מה להלן ממון - אף כאן ממון.										!		◊
האי דתנא דבי חזקיה מפקא מדרכי, ומפקא מדרבנן.	רבא:										■	◊
(ויקרא כ"ד) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה - לא חלקת בה בין שוגג למזיד, בין מתכוין לשאינו מתכוין, בין דרך ירידה לדרך עלייה לפוטרו ממון, אלא לחייבו ממון. אף מכה אדם, לא תחלוק בו בין שוגג למזיד, בין מתכוין לשאינו מתכוין, בין דרך ירידה לדרך עלייה לחייבו ממון, אלא לפוטרו ממון.	דתנא דבי חזקיה:										■	◊
מאי שאין מתכוין?										^	■	
אילימא שאין מתכוין כלל										!	■	
היינו שוגג										ז	■	
אלא פשיטא - שאין מתכוין לזה אלא לזה.										!	■	◊
לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון.	וקתני:									■	■	◊
ואי בר קטלא הוא - מאי איצטריך למיפטריה ממון? אלא לאו שמע מינה - לאו בר קטלא הוא, ולא בר ממנוא הוא.											■	
רוצח שנתערב באחרים - כולן פטורין.											■	מ
כונסין אותן לכיפה.	רבי יהודה:										■	
כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה - נידונין בקלה.											■	
הנסקלין בנשרפין, רבי שמעון אומר נידונין בסקילה, שהשריפה חמורה.	[רבי שמעון]										◆	■
נידונין בשריפה, שהסקילה חמורה.	חכמים:										◆	■
אילו לא היתה שריפה חמורה לא נתנה לבת כהן שזנתה	אמר להן רבי שמעון:										■	◊
אילו לא היתה סקילה חמורה - לא נתנה למגדף ולעובד עבודה זרה.	אמרו לו: [חכמים]										■	◊
הנהרגין בנחנקין, רבי שמעון אומר: בסייף	[רבי שמעון]										◆	■
בחנק.	חכמים:										◆	■
מאן אחרים?											^	◊
אילימא אחרים כשרים											!	
פשיטא ותו: בהא לימא רבי יהודה כונסין אותן לכיפה?											ז	
(סימן בשר"ק):												◊
הכא ברוצח שלא נגמר דינו, שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר דינם עסקינן	רבי אבהו אמר שמואל:										!	◊
אין גומרין דינו של אדם אלא בפניו, הלכך כולן פטורין.	רבנן סברי:										◆	! ◊
מיפטרינהו לגמרי - נמי לא, כיון דרוצחין נינהו. הלכך, כונסין אותן לכיפה.	ורבי יהודה:										◆	! ◊

<p>מקרא-key:</p> <p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
באדם - דכולי עלמא לא פליגי דפטירי, אבל הכא - בשור שלא נגמר דינו, שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינן קמיפלגי.	ריש לקיש:											!	◊	עט:
רבנן סברי: כמיתת בעלים כך מיתת השור, ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו. הלכך, כולן פטורין.	רבנן סברי:											!	◊	עט:
ורבי יהודה סבר: כונסין אותן לכיפה.	ורבי יהודה סבר:											!	◊	עט:
אי הכי, היינו דקתני עלה אמר רבי יוסי: אפילו אבא חלפתא ביניהן?	רבא:											?	◊	פ.
הכי קאמר: שנים שהיו עומדין ויצא חץ מביניהם והרג - שניהם פטורין.	אלא אמר רבא:											!	◊	פ.
אפילו אבא חלפתא ביניהן.	[רבי יוסי]											!	◊	פ.
ושור שנגמר דינו שנתערב בשורין אחרים מעלייא - סוקלין אותן	[הכמים]											!	◊	פ.
כונסין אותן לכיפה.	רבי יהודה:											!	◊	פ.
פרה שהמיתה ואחר כך ילדה, אם עד שלא נגמר דינה ילדה - וולדה מותר, אם משנגמר דינה ילדה - וולדה אסור.	והתניא:											!	◊	פ.
נתערב באחרים ואחרים באחרים - כונסין אותן לכיפה.	[ת"ק]											!	◊	פ.
מביאין אותן לבית דין וסוקלין אותן.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											!	◊	פ.
אם עד שלא נגמר דינה ילדה - וולדה מותרת.	אמר מר:											!	◊	פ.
ואף על גב דכי נגחה הות מיעברה?												!	◊	פ.
ולד הנוגחת - אסור, היא וולדה נגחו. ולד הנרבעת אסור, היא וולדה נרבעו	והאמר רבא:											!	◊	פ.
אימא: אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה - וולדה מותר, אם משנגמר דינה עיברה וילדה - וולדה אסור.												!	◊	פ.
הניחא למאן דאמר זה וזה גורם - אסור, אלא למאן דאמר זה וזה גורם מותר - מאי איכא למימר?												!	◊	פ.
אימא: אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה - וולדה מותר, ואם עד שלא נגמר דינה עיברה, ומשנגמר דינה ילדה - וולדה אסור, עובר ירך אמו הוא.	אלא אמר רבינא:											!	◊	פ.
כל חייבי מיתות.												!	◊	פ.
שמע מינה: מותרת לדבר חמור הוי מותרת לדבר קל.												!	◊	פ.
הכא במאי עסקינן - כגון שהתרו בו סתם. והאי תנא הוא	רבי ירמיה:											!	◊	פ.
ושאר חייבי מיתות שבתורה אין ממתין אותן אלא בעדה ועדים והתראה, ועד שיודיעוהו שהוא חייב מיתת בית דין.	דתניא: [ת"ק]											!	◊	פ.
עד שיודיעוהו באיזה מיתה הוא נהרג.	רבי יהודה:											!	◊	פ.
תנא קמא יליף ממקושש	[ת"ק]											!	◊	פ.
מקושש הוראת שעה היתה.	ורבי יהודה אומר:											!	◊	פ.
הנסקלין בנשרפין.												!	◊	פ.
הנשרפין בנסקלין, רבי שמעון אומר: ידונו בסקילה, שהשריפה חמורה.	מתני ליה רב יחזקאל לרמי בריה:											!	◊	פ.
אבא, לא תיתנייה הכי מאי איריא דשריפה חמורה, תיפוק ליה דרובה נסקלין נינהו	אמר ליה רב יהודה:											!	◊	פ.
אלא היכי אתנייה?	[רב יחזקאל]											!	◊	פ.
הנסקלין בנשרפין, רבי שמעון אומר: ידונו בסקילה שהשריפה חמורה.	[רב יהודה]											!	◊	פ.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-kev:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי אימא סיפא:											ז	
ידונו בשריפה שהסקילה חמורה	[סיפא] חכמים:										ז	◇
תפוק ליה דרובה נשרפין נינהו											ז	
התם רבנן הוא דקאמרו ליה לרבי שמעון: לדידך דאמרת שריפה חמורה - לא, סקילה חמורה.											!	◇
שיננא לא תימא ליה לאבוך הכי.	שמואל לרב יהודה:											◇
הרי שהיה אביו עובר על דברי תורה, לא יאמר לו: אבא עברת על דברי תורה. אלא אומר לו: אבא, כך כתיב בתורה?	דתניא:											◇
סוף סוף היינו הך											ז	
אלא אומר לו: אבא, מקרא כתוב בתורה כך.												◇
מי שנתחייב בשתי מיתות בית דין - נידון בחמורה.												■
עבר עבירה שנתחייב שתי מיתות - נידון בחמורה.	[ת"ק]											◇
נידון בויקה הראשונה שבאה עליו.	רבי יוסי:											◇
פשיטא, אלא איתגורי איתגור?												ז
הכי במאי עסקינן - כגון שעבר עבירה קלה, ונגמר דינו על עבירה קלה, וחזר ועבר עבירה חמורה. סלקא דעתך אמינא: כיון דנגמר דינו לעבירה קלה - האי גברא קטילא הוא, קא משמע לן.	רבא:											!
מנא הא מילתא דאמור רבנן מי שנתחייב שתי מיתות בית דין נידון בחמורה?	בעא מניה אחוה דרב יוסף בר חמא מרבה בר											◇
דכתיב (יחזקאל י"ח) והוליד בן פריץ שפך דם וגו' אל ההרים אכל, ואת אשת רעהו טמא ואל הגלולים נשא עינו. והוליד בן פריץ שפך דם - בסיף, את אשת רעהו טמא - זו אשת איש, בחנק. ואל הגלולים נשא עינו - זו עבודה זרה, בסקילה. וכתיב (יחזקאל י"ח) מות יומת דמיו בו יהיה - בסקילה.	[רבה בר נתן]											!
אימא כולה בסקילה: והוליד בן פריץ שפך דם - זה בן סורר ומורה, דבסקילה. אשת רעהו טמא - זו נערה המאורסה, דבסקילה. ואל הגלולים נשא עינו - זו עבודה זרה, דבסקילה.	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:											ז
אם כן מאי קא משמע לן יחזקאל?												!
דלמא תורה קא מהדר?												ז
אם כן איבעי ליה לאהדורה כי היכי דאהדורה משה רבינו.												!
מאי דכתיב (יחזקאל י"ח) אל ההרים לא אכל - שלא אכל בזכות אבותיו. ועינו לא נשא אל גלולי בית ישראל - שלא הלך בקומה זקופה. ואת אשת רעהו לא טמא - שלא ירד לאומנות חברו. ואל אשה נדה לא קירב שלא נהנה מקופה של צדקה, וכתיב (יחזקאל י"ח) צדיק הוא חיה יחיה.	דרש רב אחא ברבי חנינא:											■
כשהיה רבן גמליאל מגיע למקרא הזה היה בוכה, ואמר מאן דעביד לכולהו - הוא דחיי, בחדא מינייהו - לא.	[רבן גמליאל]											ז
אלא מעתה (ויקרא י"ח) אל תטמאו בכל אלה הכי נמי, בכולהו אין, בחדא מינייהו לא? אלא: באחת מכל אלה, הכי נמי: באחת מכל אלה.	אמר ליה רבי עקיבא:											!
עבר עבירה.												■
כיצד אמר רבי יוסי נידון בויקה ראשונה הבאה עליו? חמותו ונעשית אשת איש - נידון בחמותו, אשת איש ונעשית חמותו - נידון באשת איש.	תניא:											◇
חמותו ונעשית אשת איש - נידון בחמותו, לידון נמי איסור אשת איש	רב אדא בר אבהו לרבא:											ז
מודה רבי יוסי באיסור מוסיף	דהא אמר רבי אבהו:											ז
אדא ברי, בתרי קטלי קטלת ליה?	אמר ליה: [רבא]											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	
מי שלקה ושנה - בית דין מכניסין אותו לכיפה, ומאכילין אותו שעורין, עד שכריסו מתבקעת.													■	
משום דלקה ושנה בית דין כונסין אותו לכיפה?													ז	
הכא במלקיות של כריתות עסקינן, דגברא בר קטלא הוא, וקרובי הוא דלא מיקרב קטליה. וכיון דקא מוותר לה נפשיה - מקרבינן ליה לקטליה עילויה.	רבי ירמיה אמר רבי שמעון בן לקיש:												!	◇
תא אסברא לך, במלקיות של כרת אחת, אבל של שלש כריתות - איסורי הוא דקא טעים, ולא מוותר כולי האי.	רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא:												■	
מי שלקה ושנה.													■	<
שנה - אף על גב דלא שילש, לימא מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל, דאי רבן שמעון בן גמליאל													ז	◇
עד תלת זימני לא היא חזקה	הא אמר: [רשב"ג]												ז	
אפילו תימא רבן שמעון בן גמליאל, קסבר: עבירות מחזיקות.	רבינא:												!	◇
עבר עבירה שיש בה מלקות פעם ראשונה ושניה - מלקין אותו, ושלישית - כונסין אותו לכיפה.	מיתבי: [ת"ק]												ז	◇
אף בשלישית מלקין אותו, ברביעית כונסין אותו לכיפה.	אבא שאול:												ז	◇
מאי לאו, דכולי עלמא מלקיות מחזיקות, ובפלוגתא דרבי ורבן שמעון בן גמליאל קמיפלגי													ז	
לא, דכולי עלמא אית להו דרבן שמעון בן גמליאל, והכא בהא קא מיפלגי													!	◇
עבירות מחזיקות	דמר סבר: [ת"ק]												!	◇
מלקיות מחזיקות.	ומר סבר: [אבא שאול]												!	◇
התרו בו ושתק, התרו בו והרכין ראשו, פעם ראשונה ושניה - מתרין בו, שלישית - כונסין אותו לכיפה.	והדתניא: [ת"ק]												ז	◇
אף בשלישית מתרין בו, ברביעית כונסין אותו לכיפה.	אבא שאול:												ז	◇
והתם מלקות ליכא													ז	
במאי קמיפלגי?													ז	
בכיפה צריכה התראה קמיפלגי.	רבינא:												!	◇
ומאי כיפה?													^	◇
מלא קומתו	רב יהודה:												!	◇
והיכא רמיזא?													^	
(תהלים ל"ד) תמות רשע רעה.	ריש לקיש:												!	◇
מאי דכתיב (קהלת ט') כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה, מאי מצודה רעה? אמר ריש לקיש: חכה.	ואמר ריש לקיש:												■	◇
ההורג נפש שלא בעדים - מכניסין אותו לכיפה, ומאכילין אותו (ישיעהו ל') לחם צר ומים לחץ.													■	מ
מנא ידעינן?													ז	ג
בעדות מיוחדת.	רב:												!	◇
שלא בהתראה.	שמואל:												!	◇
כגון דאיתכחוש בבדיקות, ולא איתכחוש בחקירות.	רב חסדא אמר אבימי:												!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
--	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
מעשה ובדק בן זכאי בעוקצי תאנים.	כדתנן:														!
ומאכילין אותו לחם צר ומים לחץ.															<
מאי שנא הכא דקתני נותנין לו לחם צר ומים לחץ, ומאי שנא התם דקתני מאכילין אותו שעורין עד שכריסו מתבקעת?															;
אידי ואידי נותנין לו לחם צר ומים לחץ עד שיוקטן מעיינו, והדר מאכילין אותו שעורין עד שכריסו מתבקעת.	רב ששת:														!
הגונב את הקסוה, והמקלל בקוסם, והבועל ארמית - קנאין פוגעין בו.															■
כהן ששמש בטומאה - אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין אלא פרחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפציצין את מוחו בגזירין.															■
זר ששמש במקדש, רבי עקיבא אומר: בחנק	[רבי עקיבא]														◆
בידי שמים.	חכמים:														◆
מאי קסוה?															^
כלי שרת, וכן הוא אומר (במדבר ד') ואת קשות הנסך.	רב יהודה:														!
והיכא רמיזא															^
(במדבר ד') ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו.															!
והמקלל בקוסם.															■
יכה קוסם את קוסמו.	תני רב יוסף:														◆
יכהו קוסם לו ולקונו ולמקנו.	רבנן, ואיתימא רבה בר מרי:														◆
והבועל ארמית.															■
לא פגעו בו קנאין מהו?	בעא מיניה רב כהנא מרב:														^
אינשייה רב לגמריה.															○
אקריהו לרב כהנא בחלמיה: (מלאכי ב') בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר.															○
אתא אמר ליה: הכי אקריין.	[רב כהנא]														○
אדכריה רב לגמריה: בגדה יהודה - זו עבודה זרה, וכן הוא אומר (ירמיהו ג') כן בגדתם בי בית ישראל נאם ה'.	[רב]														■
ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים - זה משכב זכור, וכן הוא אומר (ויקרא י"ח) ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא															■
כי חלל יהודה קדש ה' - זו זונה, וכן הוא אומר (דברים כ"ג) לא תהיה קדשה מבנות ישראל															■
ובעל בת אל נכר - זה הבא על הנכרית															■
וכתיב בתריה: (מלאכי ב') יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות.															■
אם תלמיד חכם הוא - לא יהיה לו ער בחכמים, ועונה בתלמידים. אם כהן הוא - לא יהיה לו בן מגיש מנחה לה' צבאות.															■
כל הבא על הנכרית כאילו מתחתן בעבודה זרה, דכתיב ובעל בת אל נכר וכי בת יש לו לאל נכר? אלא: זה הבא על הנכרית.	רבי חייא בר אבוייה:														■
כתוב על גלגלתו של יהויקים זאת ועוד אחרת.	ואמר רבי חייא בר אבוייה:														■
זקיננו דרבי פרידא אשכח ההוא גולגלתא דהות שדיא בשערי ירושלים, והוה כתוב עילויה זאת ועוד אחרת.	[רבי חייא בר אבוייה]														○

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
--	---

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קברה, והדר נבוג, קברה והדר נבוג.	[רבי חייא בר אבויה]											פב.
אמר: האי גולגלתא של יהויקים, דכתיב ביה (ירמיהו כ"ב) קבורת חמור יקבר סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלים.	[רבי חייא בר אבויה]											פב.
אמר מלכא הוא, ולא אורח ארעא לבזויי. שקלה, כרכה בשיראי, ואותביה בסיפטא.	[רבי חייא בר אבויה]											פב.
אתאי דביתהו חזיתה, נפקת אמרה להו לשיבבתהא.												פב.
אמרי לה: האי דאיתתא קמיתא היא, דלא קא מנשי לה.												פב.
שגרתא לתנורא, וקלתה.												פב.
כי אתא אמר: היינו דכתיב עליוהי זאת ועוד אחרת.	[רבי חייא בר אבויה]											פב.
בית דינו של חשמונאי גזרו: הבא על הנכרית חייב עליה משום נדה, שפחה, גויה, אשת איש.	כי אתא רב דימי אמר:											פב.
משום נשג"ז - נדה, שפחה, גויה, זונה. אבל משום אישות - לית להו.	כי אתא רבין אמר:											פב.
ואידך												פב.
בשייהו ודאי לא מפקרי.	[רב דימי]											פב.
הבא לימלך - אין מורין לו.	רב חסדא:											פב.
הבא לימלך - אין מורין לו. ולא עוד אלא, שאם פירש זמרי והרגו פנחס - נהרג עליו. נהפך זמרי והרגו לפנחס - אין נהרג עליו, שהרי רודף הוא.	איתמר נמי, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											פב.
(במדבר כ"ה) ויאמר משה אל שפטי ישראל וגו'												פב.
הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא, אמרו לו: הן דנין דיני נפשות, ואתה יושב ושותק?												פב.
מה עשה - עמד וקיבץ עשרים וארבעה אלף מישראל, והלך אצל כזבי, אמר לה: השמיעי לי.												פב.
אמרה לו: בת מלך אני, וכן צוה לי אבי: לא תשמעי אלא לגדול שבהם.												פב.
אמר לה: אף הוא נשיא שבט הוא, ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו, שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן.												פב.
תפשה בבחוריתה, והביאה אצל משה. אמר לו: בן עמרם זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה - בת יתרו מי התירה לך?												פב.
נתעלמה ממנו הלכה, געו כולם בבכיה, והיינו דכתיב (במדבר כ"ה) והמה בכים פתח אהל מועד.												פב.
וכתיב, (במדבר כ"ה) וירא פנחס בן אלעזר												פב.
מה ראה?												פב.
ראה מעשה, ונוכח הלכה.	רב:											פב.
אמר לו: אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני: הבעל את הנכרית קנאין פוגעין בן												פב.
אמר לו: קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא.												פב.
ראה (משלי כ"א) שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' - כל מקום שיש חילול השם - אין חולקין כבוד לרב.	שמואל:											פב.
ראה שבא מלאך והשחית בעם.	רבי יצחק אמר רבי אליעזר:											פב.
(במדבר כ"ה) ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו												פב.
מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש.												פב.

✦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
שלף שננה, והניחה באונקלוס, והיה נשען והולך על מקלו, וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר: היכן מציינו שבטו של לוי גדול משל שמעון?												○	◇	פב:
אמרו: הניחו לו, אף הוא לעשות צרכיו נכנס, התירו פרושין את הדבר.												○		פב:
ששה נסים נעשו לו לפנחס:	רבי יוחנן:											■	◇	פב:
אחד - שהיה לו לזמרי לפרוש ולא פירש												■		פב:
ואחד - שהיה לו לדבר ולא דבר												■		פב:
ואחד - שכוון בזכרותו של איש ובנקבותה של אשה												■		פב:
ואחד - שלא נשמטו מן הרומח												■		פב:
ואחד - שבא מלאך והגביה את המשקוף												■		פב:
ואחד - שבא מלאך והשחית בעם.												■		פב:
בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? שנאמר (במדבר כ"ה) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף, והיינו דכתיב (תהלים ק"ו) ויעמד ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל - מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו.	רבי אלעזר:											○	◇	פב:
בקשו מלאכי השרת לדחפו												○	◇	פב:
אמר להן: הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא.												○	◇	פב:
התחילו שבטים מבזין אותו: ראיתם בן פוטי זה, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט ישראל												○	◇	פב:
בא הכתוב ויחסו: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן.												■	◇	פב:
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הקדם לו שלום, שנאמר (במדבר כ"ה) לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום. וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.												■	◇	פב:
מאי דכתיב (משלי ל') זרויר מתנים או תיש ומלך אלקום עמו, ארבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום. והמתין לו פנחס עד שתשש כחו, והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו.	רב נחמן אמר רב:											■	◇	פב:
ששים, עד שנעשה כביצה המוזרת, והיא היתה כערוגה מליאה מים.	במתניתא תנא:											■	◇	פב:
ומושבה בית סאה.	רב כהנא:											■		פב:
קבר שלה אמה.	תני רב יוסף:											■		פב:
לא כזבי שמה, אלא שוילנאי בת צור שמה. ולמה נקרא שמה כזבי - שכזבה באביה.	רב ששת:											■	◇	פב:
דבר אחר: כזבי - שאמרה לאביה כוס בי עם זה.												■	◇	פב:
והיינו דאמרי אינשי: בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא? בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא? גפתה לאמה.												■		פב:
חמשה שמות יש לו. זמרי, ובן סלוא, ושואל, ובן הכנענית, ושלומיאל בן צורי שדי.	רבי יוחנן:											■	◇	פב:
זמרי - על שנעשה כביצה המוזרת												■	◇	פב:
בן סלוא - על שהסליא עונות של משפחתו												■	◇	פב:
שואל - על שהשאל עצמו לדבר עבירה,												■	◇	פב:
בן הכנענית - על שעשה מעשה כנען												■	◇	פב:
ומה שמו - שלומיאל בן צורי שדי שמו.												■	◇	פב:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **תירוץ-ראיה** !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כהן ששימש בטומאה.											■
כהן ששימש בטומאה חייב מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים?	בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת:										◇
כהן ששימש בטומאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין, אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ופוצעין את מוחו בגזרין.	אמר ליה[רב ששת] תניתוה:										◇
ואי סלקא דעתך מחייב בידי שמים - לישבקה דליקטול בידי שמים.											!
אלא מאי - אינו חייב? מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקטול ליה?											◇
ולא?											◇
מי שלקה ושנה בית דין מכניסין אותו לכיפה	והתנן:										◇
רחמנא פטריה ואנן קטלינן ליה											◇
במלקות של כריתות עסקינן, דגברא בר קטלא הוא.	האמר רבי ירמיה אמר ריש לקיש:										◇
והא גונב הקסוה											◇
בכלי שרת עסקינן, ורמיזא (במדבר ד') לא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו.	האמר רב יהודה:										◇
והא המקלל את הקוסם											◇
יכה קוסם את קוסמו, דמיחזי כמברך את השם.	הא תני רב יוסף:										◇
והא בועל ארמאית											◇
הא אקריוה לרב כהנא בחלמיה, ואדכריה רב לגמריה.	[רב]										◇
היוצק והבולל הפותת, המולח, המניף, המגיש, והמסדר את השולחן, המטיב את הנרות, והקומץ, והמקבל דמים בחוץ - פטור, ואין חייבין עליהן לא משום זרות, ולא משום טומאה, ולא משום מחוסר	איתיביה:										◇
הא מקטר - חייב.											◇
מאי, לאו - מיתה											◇
לא, באזהרה.											◇
אלא - זר נמי לאזהרה? והכתיב (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת											◇
הא כדאיתא והא כדאיתא.											◇
מכלל דיוצק ובולל לאו נמי לא?											◇
אזהרה ליוצק ובולל מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) קדשים יהיו ולא יחללן	והתניא:										◇
מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.											◇
ואלו הן שבמיתה: טמא ששימש	מיתיבי:										◇
תיובתא.											◇
ואלו שבמיתה: האוכל את הטבל, וכהן טמא שאכל תרומה טהורה, וזר שאכל את התרומה, וזר ששימש, וטמא ששימש, וטבול יום ששימש, ומחוסר בגדים, ומחוסר כפרה, ושלא רחץ ידים ורגלים, ושתוי יין, ופרועי ראש. אבל ערל ואונן ויושב - אינן במיתה, אלא באזהרה.	גופא:										◇
בעל מום, רבי אומר: במיתה	[רבי]										◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
---	--

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
באזהרה.	הכמים:									◆	■	◇
הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה	[רבי]									◆	■	◇
באזהרה.	הכמים:									◆	■	◇
האוכל את הטבל מנלן?										^		
מניין לאוכל את הטבל שהוא במיתה - דכתיב (ויקרא כ"ב) ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה' - בעתידים לתרום הכתוב מדבר, ויליף חילול חילול מתרומה. מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	דאמר שמואל משום רבי אליעזר:									■	!	◇
ונילוף חילול חילול מנותר, מה להלן בכרת - אף כאן בכרת										ז		
מסתברא, מתרומה הוה ליה למילף, שכן: תרומה, חוצה לארץ, הותרה, ברבים, פירות, פיגול, ונותר.										!		◇
אדרבה: מנותר הוה ליה למילף, שכן, פסול אוכל, אין לו היתר במקוה.										ז		
הנך נפישן.										!		
חילול דרבים מחילול דרבים עדיף.	רבינא:									!		◇
וכהן טמא שאכל תרומה טהורה מנלן?											^	
מניין לכהן טמא שאכל תרומה טהורה שהוא במיתה בידי שמים - דכתיב (ויקרא כ"ב) ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא וגו'.	דאמר שמואל:									■	!	
טהורה - אין, טמאה - לא.										■	!	
מניין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה שאינו במיתה - שנאמר ומתו בו כי יחללוהו, פרט לזו שמחוללת ועומדת.	דאמר שמואל אמר רבי אליעזר:									■		
זור שאכל את התרומה.											■	◇
זר שאכל את התרומה - לוקה.	רב:										■	◇
לימא מר במיתה, דכתיב (ויקרא כ"ב) וכל זר לא יאכל קדש	רב כהנא ורב אסי לרב:										ז	
אני ה' מקדשם, הפסיק הענין.										!		◇
ואלו הן שבמיתה: זר האוכל את התרומה	מיתבי:									■	ז	◇
מתניתא אדרב קא רמית? רב תנא הוא, ופליג.										!		◇
זור ששימש											■	◇
דכתיב (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת.											■	◇
וטמא ששימש											■	◇
מניין לטמא ששימש שהוא במיתה? דכתיב (ויקרא כ"ב) דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי, ויליף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	כדבעא מיניה רב חייא בר אבין מרב יוסף:										■	◇
ונילף חילול חילול מנותר, מה להלן כרת - אף כאן כרת											ז	
מסתברא מתרומה הוה ליה למילף, שכן: גוף, טמא, מקוה, ברבים.										!		
אדרבה, מנותר הוה ליה למילף, שכן: קדש, פנים, פיגול, ונותר										ז		
חילול דרבים מחילול דרבים עדיף.										!		◇

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טבול יום ששימש.												פג
מנלן?												פג
רמז לטבול יום שאם עבד חילל מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו, אם אינו ענין לטמא ששימש, דנפקא לן מוינורו - תניהו ענין לטבול יום ששימש. ויליף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	דתניא, רבי סימא:											פג
ומחוסר בגדים												פג
מנלן?												פג
(שמות כ"ט) וחגרת אתם אבנט, בזמן שבגדיהם עליהם - כהונתם עליהם, אין בגדיהם עליהם - אין כהונתם עליהם, והו להו זרים	רבי אבהו אמר רבי יוחנן, ומטו בה משמיה											פג
זר ששימש - במיתה.	ואמר מר:											פג
ומחוסר כפרה												פג
מנלן?												פג
דאמר קרא (ויקרא י"ב) וכפר עליה הכהן וטהרה, טהרה - מכלל שהיא טמאה	רב הונא:											פג
טמא ששימש - במיתה.	ואמר מר:											פג
ושלא רחויץ ידים ורגלים												פג
מנלן?												פג
דכתיב (שמות ל') בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו.												פג
ושתויי יין												פג
דכתיב (ויקרא י') יין ושכר אל תשת וגו'.												פג
ופרועי ראש												פג
דכתיב (יחזקאל מ"ד) ראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכתוב בתריה ויין לא ישתו איתקש פרוע ראש לשתויי יין, מה שתויי יין במיתה - אף פרועי ראש במיתה.												פג
אבל ערל, אונן, יושב - באזהרה.												פג
ערל מנלן?												פג
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, עד שבא יחזקאל בן בוזי ולמדנו: (יחזקאל מ"ד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי (לשרתני).	רב חסדא:											פג
אונן מנלן?												פג
דכתיב (ויקרא כ"א) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו, הא אחר שלא יצא - חילל.												פג
ונילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה - אף כאן במיתה	רב אדא לרבא:											פג
מי כתיב ביה בגופיה? מכללא קאתי. הוי דבר הבא מן הכלל, וכל דבר הבא מן הכלל - אין דנין אותו בגזרה שוה.												פג
יושב מנלן?												פג
אמר קרא (דברים י"ח) כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת - לעמידה בחרתיו ולא לשיבה.	רבא אמר רב נחמן:											פג
בעל מום, רבי אומר: במיתה	[רבי]											פג

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-הנשרפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
באזהרה.	הכמים:									♦	■	◊
מאי טעמא דרבי?										^		
דכתיב (ויקרא כ"א) אך אל הפרכת לא יבא וגו' ויליף חילול חילול מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	[רבי]									!		◊
וניליף חילול חילול מנותר, מה להלן בכרת - אף כאן בכרת.										;		
מסתברא מתרומה הוה ליה למילף, שכן: פסול הגוף מפסול הגוף.										!		
אדרבה, מנותר הוה ליה למילף, שכן: קודש, פנים, פיגול, ונותר.										;		◊
אלא: מטמא ששימש גמר: פסול הגוף מפסול הגוף, קודש, פנים, פיגול ונותר, מקודש פנים פיגול ונותר.										!		◊
ורבנן										^		
אמר קרא בו - ולא בבעל מום.	[רבנן]									!		◊
הויד במעילה, רבי אומר: במיתה	[רבי]									♦	■	◊
באזהרה.	הכמים:									♦	■	◊
מאי טעמא דרבי?										^		
גמר חטא חטא, מתרומה, מה להלן במיתה - אף כאן במיתה.	רבי אבהו:									!		◊
אמר קרא בו - בו ולא במעילה.	ורבנן אמרי:									■		◊
זר ששימש במקדש.												◊
נאמר כאן (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת, ונאמר להלן (במדבר י"ז) כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות, מה להלן בידי שמים אף כאן בידי שמים	תניא, רבי ישמעאל:									♦	■	◊
נאמר כאן, והזר הקרב יומת ונאמר להלן (דברים י"ג) והנביא ההוא או חלם החלום ההוא יומת, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.	רבי עקיבא:									♦	■	◊
מה להלן בחנק - אף כאן בחנק.	רבי יוחנן בן נורי:									♦	■	◊
במאי קמילגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא?										^		
דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות	רבי עקיבא סבר:									!	■	◊
דנין הדיוט מהדיוט, ואין דנין הדיוט מנביא.	רבי ישמעאל סבר:									!	■	◊
כיון שהדיח - אין לך הדיוט גדול מזה.	ורבי עקיבא:									!	■	◊
במאי קמילגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן נורי?										^		
בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן.										!		
נביא שהדיח - בסקילה	דתניא: [רבנן]									♦	■	!
בחנק.	רבי שמעון:									♦	■	!
בחנק	הא אנו תנן, רבי עקיבא									;	■	◊
תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא, מתניתין רבי שמעון ואליבא דרבי עקיבא, ברייתא רבנן ואליבא דרבי עקיבא.										!		◊
הדרן עלך אלו הן הנשרפין												◊